XXIII. évf. 3. szám 2011. május-június

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Leo Tanner: A Lélek gyümölcsei

Siskin atya: Csendes apokalipszis

Fotó: Dobos Eszter

„Imádkozni pedig nem azt jelenti, hogy bizonyos mennyiségű szót, mondatot elolvasunk, hanem hogy élő szívvel, lelkünk fájdalmával, reménységgel és hittel fordulunk az élő és mindenható Istenhez”

(Siskin atya)

Fotó: Dobos Eszter

Gyógyító Szentlélek, jöjj!

Isten legkedvesebb teremtménye az ember. A teremtés után azt szerette volna, hogy mindig bensőséges kapcsolatban legyen vele. Ez a kapcsolat boldoggá és teljessé tette az embert. Már az ébredés első pillanatában kereste az Urat, hogy beszélgessen vele. Arcának látványa örömmel töltötte el. – A bűnbeesés tragédiája azt eredményezte, hogy az ember nem lelte örömét az Istennel való találkozásban. Sőt, félni kezdett tőle, ezért elrejtőzött előle (Ter 3,8). – Pontosan ez az ember helyzete ma is. Miért rejtőznek el sokan az Isten elől? Miért nem tud örvendezni sok ember az Isten jelenlétének? Mert bűnben él! Mert akarata meg van kötözve a bűnnel! – Sokan nem gondolnak arra, hogy ez a földi állapot bepillantást enged a halálon túli életbe. Mert igaz az a megállapítás, hogy földi életünk nem más, mint megkezdett mennyország, vagy megkezdett pokol. Aki bűnben él, és menekül Istentől, a halála után is menekül tőle. Nem képes Istent dicsőíteni és szeretni, mert egész életében szemben állt vele és nem bánta meg bűneit. Az ő számára a szentek társasága és öröme elviselhetetlen lenne – ezért Isten ad nekik egy másik lehetőséget, ahol a hasonlók között lehet. Az önvád, a keserűség, az üresség, az unalom, a reménytelenség, a céltalanság, a gyűlölet – ezek a kárhozat jellemzői. Aki ezekben él itt a földön és nem menekül Jézushoz, ez válik örökkévalóvá számára a halál után.

1. Ezekiel azt írja: *„Kihozlak titeket sírjaitokból”* (Ez 37,12). A bűn által a halál állapotába kerül a lélek. Ebben az állapotban a sötétség uralkodik. Az ember nem látja életének célját, nem keresi Isten kegyelmének világosságát, azt gondolja, hogy ez az állapot jó. A gonosz lélek rabságban tartja az ilyen szívet. Ellenállást és gyűlöletet csepegtet a szívbe az imádsággal és minden Istennel kapcsolatos dologgal szemben. Isten annyira vágyakozik az ember lelke után, hogy a legnagyobb mélységbe is lehajol, hogy megmentse őt. Jézus a *„jó Pásztor, aki életét adja a juhokért”* (Jn 10,15).

2. Pál apostol azt írja a római levélben, hogy Jézus *„életre kelt benneteket a Lelke által.”* A Szentlélek műveli bennünk az életre kelés csodálatos folyamatát. Aki meghalt, az nem tudja magát életre kelteni. Aki a bűn miatt elszakadt Istentől, nem tud a saját erejéből visszatérni. Egy felülről jövő új életre van szüksége. Az új élethez új életforrásra van szükség. Nagy tévedés azt gondolni, hogy elég a bennünk levő természetes jót erősíteni. A mai magyar társadalom (és az egész liberális Európa) ebben a tévedésben él. Sőt, ebbe fog belebukni, ha továbbra is elutasítja a természetfeletti erőforrást. Minden ember mellé nem lehet rendőrt állítani. Ha az ember szívében nincs meg az isteni kegyelem ereje, akkor zuhan lefelé a bűn sötétjébe. – Az új életet egyedül a Szentlélek tudja megadni. A magyar népnek elsősorban a Szentlélekre van szüksége! A Lélek tudja a halott szíveket életre kelteni, a Lélek képes a szív sivatagában virágokat teremteni, hogy minden daloljon és ujjongó örömet sugározzon (Zsolt 108,2; 147,1-2).

3. Jézus húsvét hajnalban világra szóló győzelmet aratott. A korlátlan isteni hatalom és a határtalan szabadság lépett elő a sírból. Nem számítottak már a hatalmaskodó főpapok, nem számítottak a római katonák, itt a legyőzhetetlen isteni élet jelent meg Jézusban. Ez minden embernek reményt ad. Aki Jézushoz kapcsolódik, az részesülhet ebben a győzelemben. Aki Jézusnak adja a szívét, a legnagyobb mélységből is kiléphet. – P. Tillich azt írja. *„A keresztény üzenetet a mi korunk számára az ÚJ TEREMTÉSben lehetne igazán összefoglalni. Hogy mi Krisztusban új teremtés lettünk. Szenvedélyünkké kellene válni, hogy ezt az új életet minden dimenziójában felkutassuk és átéljük. Jobban kellene, hogy nyugtalanítson bennünket ennek a kérdése, mint bármilyen technikai vagy biológiai felfedezés.”* – Ennek fényében a feltámadás nem valamikor történt, hanem most történik. Abban a pillanatban, amikor a szívedet átadod Jézusnak, abban a pillanatban, amikor befogadod a Szentlelket, feltámadtál! Részese vagy az új teremtésnek. Elindult benned az új élet, a legyőzhetetlen jézusi élet. Ez egy akkora ajándék, ami többet ér minden aranynál, ezüstnél, vagy a világ minden kincsénél. – Jézus itt áll az ajtód előtt és kopog (Jel 3,20), s ha szabadon döntesz mellette, neked adja győzelmét és a Szentlélek örömét!

Katona István
főszerkesztő

A Szentlélek gyümölcsei

A lelki ajándék egyfajta művészi szerszám Krisztus testének, az egyháznak a szolgálatában. Nem összekeverendő a Lélek gyümölcseivel, amelyek a keresztény élet során érnek be. A következőkben erről szeretnék megosztani néhány gondolatot.

Az első részesedés a megváltásból

„Ő örökségünk foglalója"

Pál három helyen is (Ef 1,14; 2Kor 1,22; 2Kor 5,5) úgy beszél a Szentlélekről a Szentírásban, mint az első részlet, mint az első kifizetés örökségünkből, a teljes megváltásból. A megváltás „már" és „még nem" kettősségében élünk. Egy kis részt már megkaptunk, ami épp ahhoz elég, hogy a kedvezőtlen körülmények között is teljes életet éljünk, mégis kevés. Mert szívünk vágyakozása az öröm, a boldogság, a szabadság és a szeretet után... számunka és mások számára is sokkalta nagyobb és átfogóbb. Ezek a beteljesületlen vágyak nem hagynak minket nyugodni. Az elvárások íve feszül bennük. Soha nem elég az, amink van. Az elégedetlenség eleven gyógyulását hozza a Szentlélek, és egyúttal elégeti az elégedetlenség és a belső lázadás minden formáját.

Mert megváltásunk *„örökségünk foglalója"* (Ef 1,14), konkrétan megmutatkoznak a Lélek gyümölcsében: *„szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás"* (Gal 5,22). Talán azért nem beszél Pál a Lélek gyümölcseiről, mert ez itt nem fogyasztási cikk: itt egy gyümölcs, és ott egy másik, és ezeket is szeretném. Nem az egyéni fogyasztásról van szó, nem képmutatásról és még kevésbé vetélkedésről, hanem hogy **beemeltessünk Jézus életébe**. A lélek gyümölcse nem más, mint amikor átjár a lélek, az élet, a lét és Jézus lénye. Krisztus lényének kibontakozása bennünk, bibliai szóhasználattal élve: Isten szent templomának kiterjesztése, Isten lakóhelye az életünkben. Ekkor Jézus teste vagyunk és teljesen átjár minket, mert „benne épültök egybe ti is a Lélek által Isten hajlékává" (Ef 2,22).

Megízlelni a gyümölcsöt

A lélek gyümölcse, **Jézus élete**, lassanként bontakozik ki bennünk. Mikor Jézus élete – akárcsak a gyerek édesanyja méhében – érzékelhetővé válik, csendes öröm áraszt el bennünket. Felfedezünk magunkban valamit, ami azelőtt nem volt ott. Ez az újdonság nem valamiféle érzelmi állapot vagy hangulat, ami jön és megy. Az újdonság egész finom és egyszerre maradandó. Akár jó, akár rossz kedvünk van, mégis ott van. Az érzéseknél mélyebbről nő fel az igazi létezés, Jézus Lelkének élete bennünk.

Észrevesszük, hogy önmagunk tudatos megerőltetése nélkül egyre kevesebb embert találunk ellenszenvesnek. Mindenkivel szemben **nő bennünk az együttérzés**. Szeretet támad bennünk és mások reakcióitól egyre függetlenebbül tudunk élni, ami persze nem jelenti azt, hogy a negatív reakciók nem okoznak fájdalmat. Így leszünk képesek következetesen szeretni, mely nem azzal foglalkozik, hogy mit szeretne a másik, hanem arra figyel, ami valóban jót tesz neki.

Az **öröm gyümölcse** nem függ többé az élet eseményeitől és a körülményektől. Alapvető öröm az életben, Istenben, az emberekben és a teremtésben – hasonlít a forráshoz bennünk, amelynek fel lehet ugyan kavarni a vizét fájdalmas tapasztalatokkal, de nem lehet elapasztani. Az öröm alapja ugyanis abból fakad, hogy egyek vagyunk a Szentlélekkel, aki az öröm Lelke, ahogy Szent Pál írja: *„Vigasztalás tölt el és minden bajom közepette túlárad bennem az öröm"* (2Kor 7,4b).

Hasonlóan érvényes ez a **béke gyümölcsére** is. Belső biztonságot ad, egy mély tartást az élet viharaiban. Ez olyan béke, amit a világ nem adhat és nem is vehet el, mert maga Jézus a béke bennünk. *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék szívetek és ne csüggedjen"* (Jn 14,27). *„Azért mondtam el ezeket nektek, hogy békességet találjatok bennem. A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok én legyőztem a világot."* (Jn 16,33)

A német „Langmut" szó (ami **türelmet** jelent) szó szerinti fordítása megmutatja, mit is jelent a türelem: a bátorságunkat hosszan megőrizni. Ez segít megváltoztathatatlan terheket állhatatosan hordozni. A türelem abból a szilárd maggyőződésből táplálkozik, hogy Isten mindent a kezében tart és ezért végül minden jóra fordul.

Nem a szertelen barátságosság, hanem az igazi barát, amely a barátság gyümölcseiben mutatkozik

meg. Itt eltűnik a barát-ellenség megkülönböztetés, megszűnik emberek és csoportok kirekesztése, vetélkedés és káröröm sincs többé... egyre több és több az alkotó erő. Itt a jóság, a jó szándék vezet, mindennel szemben. A szív nem ismer többé irigységet és rosszakaratot. Kitisztul és megnyílik az ég. *„Törekedjetek arra, ami jó minden ember szemében"* (Róm 12,17b). Ez a felszólítás itt feleslegessé válik, mert a benső magától is arra vágyódik, hogy mindenkinek jó legyen. Arra vágyik, hogy mindenkivel, minden helyzetben jót tehessen.

„Amilyen te vagy velem, olyan vagyok én is veled", „ha barátságos, kedves és segítőkész vagy, akkor én is." „Ha rosszindulatú vagy és rossz dolgokat mondasz rólam, akkor én is ezt teszem." Gyakran viselkedünk így. A **hűség gyümölcse** azonban mélyebben rejlik. Kiemel minket a mások reakcióitól való függőségünkből. *„Ha mi hűtlenné válunk, Ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg"* (2Tim 2,13). Mivel ez a hűség bennünk él, meg tudunk maradni az állhatatosságban. Ez a hűség segít minket, hogy a felismert igaz úton haladjunk tovább, ahol nemhogy nem kapunk támogatást, de még fenyegetve is vagyunk. A hűség gyümölcse egyenességet és szilárdságot ad, hasonlóan a sziklához a tenger hullámverésében.

Sok bátorságra, tapintatosságra és óvatosságra lesz szükség. Mert mindez azt is jelenti, hogy a hatalomgyakorlás bármilyen formájáról le kell mondanunk. A szelídség képes elengedni. Le tud mondani az elnyomásról és képes veszíteni, mert tudja: „Isten malmában lassan, de biztosan őrölnek." Végül úgyis keresztülviszi Isten az Ő üdvözítő tervét. Tehát nekem nem kell nyomással rásegítenem.

Különféle hangulatok, kedélyállapotok, érzések, vágyak, feszültségek, szenvedélyek űznek minket. Néha elhatározzuk, hogy valamit soha többé nem teszünk meg. Aztán mégsem sikerül betartani. Az érzéseinkből fakadó erők miatt gyakran elveszíthetjük a kontrollt önmagunk felett, kiszolgáltatottak lehetünk ösztöneinknek és érzéseinknek. Az önmegtartóztatás gyümölcsével egy olyan erő jelenik meg bennünk, ami minden szerteágazót és különböző irányba törekvőt egyesít. Az érzésekből fakadó erőt egyre inkább személyiségünk részévé integrálja. Az egész növekszik belőle.

Aki a Lélek gyümölcseit, Jézus életét egy kicsit is megízleli, nem tud betelni vele, nem tud eleget kapni belőle.

Mindenkinek teljességet

Hány gyümölcsöt növeszt Isten? Mennyire telünk be a Szentlélekkel? Húsz, hatvan, vagy száz százalékban adja nekem Isten a Szentlelket? Van, akinek többet, másnak kevesebbet ad? Így gondolkodhatunk mindaddig, amíg a Szentlélekre, mint „Az"-ra, mint valami személytelen dologra gondolunk. De Isten nem ad több vagy kevesebb Szentlelket. Nem valamit ad, hanem a Szentlélekben saját magát adja az Ő életébe. Ott nem létezik már több vagy kevesebb. A különbség az ajándékokban van. Az egyén hivatásától vagy szolgálatától függően ad az egyiknek ilyen, a másiknak olyan ajándékokat. Mindannyiunknak kiszolgáltatja a Szentlélek teljességét, életének, boldogságának és szeretetének egészét. Mindenkinek mindent felkínál – a kérdés inkább az, ki-ki személyesen mennyit fogad be belőle.

Lobbantsd lángra Isten kegyelmét!

„Szítsd föl magadban ismét Isten kegyelmét!" Pál Timóteus szolgálatba állításakor ráhelyezte kezét és azért imádkozott, hogy betöltse őt a Szentlélek. A szolgálat annyi éve után az a veszély fenyeget, hogy beleláradunk. Ezért a felhívás: „Szítsd föl..." újra a tüzet, a lelkesedést, az örömet. A történelem és az egyén mindig új helyzetei arról szólnak, hogy újra és újra engedni kell Jézus Lelkét éltetni és vezetni bennünket. Mit jelent ez?

„Nem a félénkség lelkét..." A félénkség arra utal, hogy túlságosan is földi mérték és ítélet alapján teljesítünk. A félénkség elbátortalanít és beletörődésre indít.

Az ellen a kísértés ellen, hogy visszatérjünk a mai idők fáradozásaihoz, gondjaihoz, szenvedéseihez, nehézségeihez, csak a Szentlélek erejével leszünk képesek sikeresen ellenállni. Mert *„az erő, a szeretet és józanság Lelkét"* megkaptuk és velünk is marad. Ez a Lélek erőt és örömet ad minden nehézségben, hogy a jelenünkben is Isten országát szolgáljuk. Erre bátorít Pál: *„viseld el a szenvedéseket velem együtt az evan-*

géliumért. Isten adja hozzá az erőt." Isten Lelke által belső vigasztalást ad, sőt örömet és erőt, akár ahhoz is, hogy elviselhessük a szenvedést az evangéliumért.

Ezenkívül „*fölragyogott előttünk a halhatatlan élet fénye.*" A pillantás az örök életre, amellyel megajándékoztak bennünket, bizalommal tölt el minket. Mert ez a megfoghatatlanul gyönyörű, valóban lélegzetelállító csoda lesz az az élet, amit a Lélekből való első részesedésünktől magunkban hordozunk. Ezen élet hirdetésének a lehetősége minden ellenére egy meg nem érdemelt ajándék, mert „*tudom, kinek hittem*".

Soha ne legyünk nézők

Mindig voltak konfliktusok, csalódások, feszültségek az egyházban. A mai legnagyobb kísértés talán az érdektelenség, illetve közömbösség. Ez bénítóbban hat, mint a nyílt konfliktus, vagy a nyílt üldöztetés. Ha ez hosszan tart, csüggedéshez és az egyház depressziójához vezethet. Ilyenkor nagy a veszélye a meghátrálásnak és a magunk kényelembe helyezésének, még az Egyházban is. Antoine de Saint-Exupéry mégis azt mondja: „Leginkább a néző szomorú szerepétől viszolygok, aki nem részese az eseményeknek. Az ember soha ne legyen néző, inkább tanú, aki felelősséget vállal. Aki nem vállalja az együttes felelősséget, az nem számít."

Felelősséget vállalni azt jelenti, hogy – miként Timóteus – szolgálatba lépünk. Legyen az bármilyen kicsiny. A Szentlélek mégis mindig a ráhagyatkozásban mutatkozik meg. Merjünk hitbeli kérdésekről beszélgetni, egy gondolatot, egy észrevételt félelmeink ellenére is megosztani. Merjünk csoportot vezetni, imádkozni, szervezni, kiállni mások elé, szolgálatot vállalni. Ahogy merünk, úgy fogjuk megtapasztalni, hogyan elevenedik meg a cselekvésben Isten Lelke.

Bátorításra van szükségünk, bátorításra, hogy merjünk és bátorításra a kitartáshoz. Mert sok minden, amit manapság „Jézus cégében", az Egyházban és a világban átélünk, megbéníthat és elbátortalaníthat. Mert amiben résztveszünk, legyen szó a magánéletről, a szomszédságról, a szervezetekről és a hivatalokról, a munkánkról, a politikáról, az egyházról, mindenhol vannak problémák. Aki sok mindenben vesz részt, egyben a kritikáknak is kiteszi magát.

Leo Tanner („Élni a Lélekből")

Isten Országába vagy hivatalos!

Egy új világ kapujában állsz, előtted szűz földek, birodalmak vannak. Tégy félre mindent, add el a lim-lomot, árát oszd szét a szegényeknek, indulj el, és szeress! Minden a tiéd lehet, hódítsd meg, lakd be Isten Országát! – mondja kétezer éve a mi Urunk Jézus Krisztus. Ő mondja! És milyen kevesen indultak el! De ki útra kelt, és célba ért, azt boldognak mondják az emberek. Higgy!!! Ki látott már hitetlen sereget hódítani? Indulj el! Isten Országa előtted van!

Az Út maga a Mester, légy vidám, játssz a napfényben. Jézus amikor közénk jött, nem bölcs beszéddel, eget rengető csodákkal kezdte, hanem szelíd mosollyal, gyermeki kacagó játékkal, harminc év csendes munkájával, kitartó növekedéssel a jóban az emberek örömére és a Mennyei Atya dicsőségére.

Te is indulj csendesen! Adj oda mindent!

Az önzetlen munkát keresd, a szolgáló szeretet legyen az útitársad.

Az emberek mindennapi gondját oldva, társa leszel a világot tovább teremtő Istennek. Mindegy, hogy hol kezded, csak szeress nagylelkűen. A szívek és vesék vizsgálója látja tetteidet.

A nagy dolgok ajándékok, ne törtess utánuk, neked csak alázattal le kell hajolnod értük, át kell venned őket. Egy jó barát, egy váratlanul felpattanó kapu, mely a határtalan távlatokra nyílik, a gazdag terméstől hozzád lehajló ágak az új ország ajándékai. Ahogy mind beljebb mész Isten Országába, itt is, ott is ajándékok várnak! Ne loholj semmi után, Atyád szeret, gondodat viseli – te hálás szelídséggel örvendezzél ajándékainak.

Ahogy haladsz, a fény mindent beragyog, minden olyan egyszerűvé válik, és te csendben meglátod az összefüggéseket, Istened gondviselő jóságát. Ha figyelsz, felfedezed, hogy a Gonosznak nincs se keze, se lába, de aljas, vacak, ócska csillogó dolgokkal szeretné megvenni kezed, lábad, hogy általad ártson.

Nyelvedet akarja, hogy rút bűnökkel téged és környezetedet bemocskoljon, szétszakítsa családodat. Ne foglalkozz vele, nincs hatalma feletted, te menj tovább. A benned lévő Lélek vezet. Bízzál benne! Ha elestél volna, kezdd újra, ha kell ezerszer, Isten megbocsát az elesettnek.

A legszebb álmaid, őszinte, tiszta vágyaid által Isten szól hozzád, vezet. A Szentírásban veled beszél: Anyád méhében kiválasztott! Örök szeretettel szeret! Ha nem szeretne, meg sem teremtett volna. Nevedet tenyerébe írta! A „hegyek megmozdulhatnak, a halmok táncra perdülhetnek, de az én szeretetem nem hagy el soha." Mindezt neked mondja az Úr!

Persze néha úgy érzed, hogy rád szakad az ég, de te bízzál, erődön felül nem próbálnak meg. Ha kicsit félsz is, ne torpanj meg, menj tovább, a Végtelen vár reád. Az örökkévalóság elkezdődött, minden nappal beljebb mehetsz a csodába. Ha figyelsz, mind intenzívebben értheted meg Istened bölcsességét, hatalmas erejét, irántad való végtelen jóságát. A végtelent csak végtelen idő alatt barangolhatod be, de te halhatatlan vagy. Ne félj! Te csak menj alázattal! A csodák lassan térdre kényszerítenek, Istenhez fordítják arcodat.

Az utadon semmi nem magától érthető, mert minden ajándék: A lehulló eső szülőanyát talál a sáros földben, mely forrásában oly tiszta, hogy belőle benned élet fakad, oltja szomjadat, hordozza bomló, kacagó jókedvedet. Ugyanaz a víz, mely neked életet ad, az ibolya kibomló kék szirmaiba csodás illatként árad szét a tavaszi zsongásban. És ugyanaz a víz a tőkén keresztül utat talál, és otthonra lel a szőlőfürtben, melyet gondos kezek kipréselnek, s az édes must a hordó remeteségében erőt gyűjt, majd dallá változik szívedben. A fejedben egy kis mirigy parányi váladékával szabályozza a szomjadat, oly csendes alázattal, hogy csak ha beteg lesz, veszed észre, hogy van. Csoda?! De ki tudná felsorolni, a csodákat, évmilliárdok fejlődésének gyümölcseit.

Atyám mindmáig munkálkodik, én is munkálkodom, mondja a Mester. A naprendszerünk talán ötmilliárd évvel ezelőtt született! Mennyi isteni munka vezeti léptedet a semmiből a mába? Az Egyház nem a majmoktól, az élő állatoktól, hanem az élettelen porból származtat tégedet. Porból lettél és porrá válsz, mondják fejednél a temetésedkor.

Hiszem, hogy majd egykor az emberiség bölcsei megrajzolják a semmiből induló hatalmas diadalmenetet, mely az élettelen anyagon keresztül az öntudatra ébredő emberhez vezetett. Mekkora öröm lehetett a teremtő Atyának, mikor gyermeke elindult, és kimondta első szavait. Minden lépés megtételére

Jézus szíve virág FMÁ

évezredeket vár az Isten. Térdre borulok e végtelen türelem előtt. Te is haladsz, fejlődsz szépen, bomlasz akár a hajnal, vagy a világ, vagy az emberiség.

Persze tudom, sokan azt mondják majd neked, hogy utunk egy helyben topogás, a semmiben való forgolódás. Ne hallgass rájuk! Te a kezedet fogó Istenben bízzál. Jézus születésekor egymást adták-vették még az emberiség bölcsei is.

Bethlen Gábor azt mondta: „Bár békeszerető ember vagyok, mégis negyven csatában több ezer ember vérét ontattam." Sokak szerint az volt Erdély aranykora. Milyenek lehettek a hétköznapok?

Édesapám még a kommunizmus elején egyetlen verséért, mellyel senkit nem bántott, csak őszintén írt, hét év börtönt kapott. Hidd el, bomlik, növekszik szépül a világ, s te benne csendesen, nyugodtan haladj.

A holnap szebb lesz, mint a ma! Mert Isten építi megállíthatatlanul benned, ha akarod, általad a világot. Hegyeket mozgató csodatevő erő van szívedben, önmagadat tudatosan elvesztve fakadnak fel forrásaid, válsz magad is életadó forrássá. Az önzés, magad keresése önmagadba zár, lefolyás nélküli tócsa, mocsár leszel, elkerül mindenki, és ez a halál.

Indulj el, csak szeress önzetlenül, a szeretet mindenre megtanít.

Csaba testvér

A megtisztulás éve

II/1. rész

(2011. március 1. – Európában egy fiatal látnoknő 2010 novemberétől isteni üzeneteket kap, úgy a Szűzanyától, mint az ő szeretett Fiától, Jézus Krisztustól. Ezek az üzenetek megtalálhatók angolul az eredeti weboldalon: www.thewarningsecondcoming.com

Az üzenetek próféciákat és keresztény tanításokat tartalmaznak, hogy Jézus második eljövetelére felkészítsék az emberiséget. Ezek az üzenetek a Nagy Figyelmeztetésre vonatkoznak, Isten nagy Irgalmasságára, amely a látnoknő szerint nemsokára beteljesedik, de a pontos dátum nem ismert előtte.

A fiatal látnoknő (feleség és édesanya) azért nem szeretne a nyilvánosság elé kerülni, hogy óvja a családját. Azt állítja, hogy Urunk az egész világ számára ajándéknak szánta az üzeneteket, és hogy ezeket interneten kell közzétennie.

Néhány hónap után talált lelki vezetőt, aki biztosította, hogy az üzenetek megfelelnek a katolikus hit tanításának, és úgy kerültek továbbításra.)

2011 – A megtisztulás éve

Üzenet

(2011. január 11-én és 12-én, 23.45-től 0.30-ig)

Szeretett leányom, végre újra találkozhatok veled. Az elmúlt napokban olyan mértékben alakult át lelked állapota, hogy képes lesz befogadni üzeneteimet. Ne félj szívedbe fogadni ezeket az üzeneteket, mert azok közül, amelyeket eddig a világ számára adtam, ezek a legsürgetőbbek, még akkor is, ha időigényesek.

A 2011-es évben megkezdődik az átalakulás – a megtisztulás – folyamata, amelyet milliónyi ember, szerte a világon tanúsítani fog. Az ima segít ugyan a világ katasztrófáinak elhárításában, de most már sajnos ez nem elég ahhoz, hogy visszafogja az Örök Atya kezét, amely rövidesen lesújt az emberiségre.

Most már mindenki tisztán láthatja mindazokat a rossz tetteket, a lélek és a test szennyezettségét, amelyek a jelen világot jellemzik. Itt az idő, hogy megálljanak mindazok, akik csak a mindennapos dolgokkal vannak elfoglalva, hogy mindazt tudatosítsák, ami a szemük előtt történik.

Az ördög a sötétség erőivel működik, és nagy pusztítást végez, ezért már a mindennapos gyilkosság is normális lett, olyannyira, hogy a tettesekkel szemben az emberiség érzéketlené vált. Ennek a társadalomnak az egoizmus és a kapzsiság lettek az urai. Vezetőitek és politikusaitok hatalomvággyal vannak eltelve, és a legtöbb esetben a ti jólétetek teljesen érdektelen számukra. Ha az öngyilkosságok száma megszaporodik, az csak a csalótól van, az ördögtől, mert a társadalomban a kétségbeesés érzését kelti.

Nem nyilvánítja ki magát, de ott van minden nyílt demonstráción, amelyek dicsőítik a szexuális erkölcstelenséget és a súlyos testi sértéseket másokkal és önmagukkal szemben.

A luxuscikkek iránti állandó hajsza fogva tart benneteket, mert ezeket családotok jóléte fölé helyezitek. Miközben gyermekeim, ezeket az üres álmokat kergetitek, az idő múlásával megtapasztaljátok lassan, hogy táplálék nélkül maradtatok. Ezek az értékek és a hasztalan dolgok nem fogják üres gyomrotokat megtölteni, sem üres lelketeket, pedig ezeket táplálni kell. Ezek táplálását csak ima által, különösképpen a szervezett, csoportos ima által érhetitek el.

A megtisztulás az én második eljövetelem előtt lesz

A Földön mindig több és több földrengés lesz, ezekben nyilvánul meg Atyám haragja. Nektek pedig hálátlan gyermekeim, akik az igazság fényének hátat fordítottatok, elővigyázatosnak kell lennetek. Megkezdődik a nagy Szorongattatás ideje, ahol az ökológiai katasztrófák megerősödnek. Az embert önkívület keríti hatalmába.

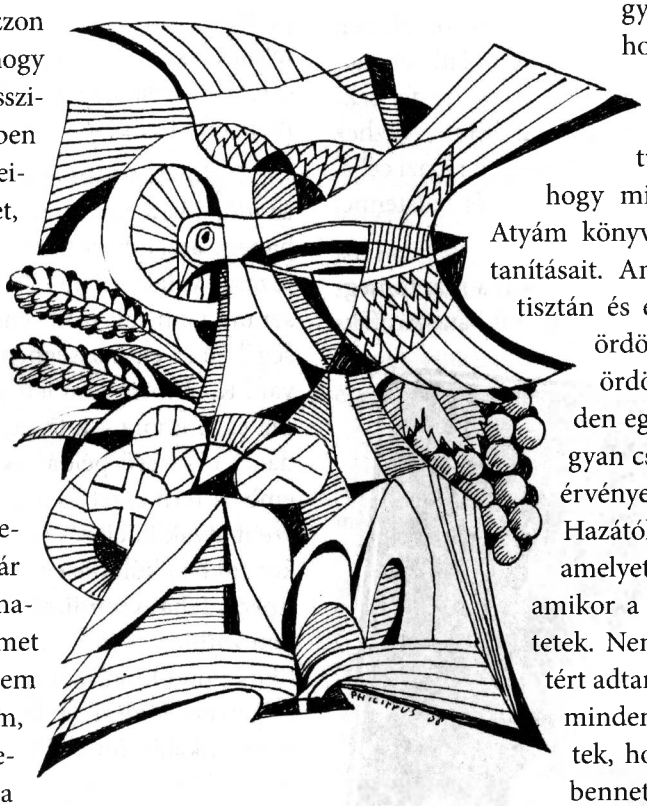
Az emberiség fel fogja ismerni és el fogja fogadni Atyám létezését, és azt is tudni fogja, hogy Én leszek az, az Ő szeretett Fia, aki ezt a világot felkészítem és tanúmmá teszem második eljövetelemre. Ez az idő egyre közeledik. Előtte azonban az egész világ alá kell, hogy vesse magát a megtisztulás folyamatának.

Amint a katasztrófák száma egyre nőni fog, úgy fog nőni a sátán követőinek száma is. Ők dacból tovább fogják élni nyomorúságos, gonosz életüket és híveimnek meg azoknak, akik az Igazságban élnek, fájdalmat okoznak és terrorizálni fogják őket.

Ha híveim ennek a hitetlen világnak megvallják a valódi Igazságot, mindig több lesz azoknak a száma, akik elfogadják azt a tényt, hogy a világban valóban változások történnek. Az üzenetek által, amelyeket kiválasztott gyermekeimnek adok, rövidesen a többiek is meg fogják érteni az eseményeket. A most kibontakozóban levő események nemcsak az emberek előidézése által történnek. Ezek csak a Mennyei Atyám nyomatékos engedélyével történhetnek meg.

Elérkezett az idő a pecsét (Jel 6,1) feltörésére

Gyermekeim, elérkezett az az előre jelzett idő, amikor a pecsét feltörésre kerül és a harsona szavára megkezdődnek a változások. Isten, aki az egész emberiség megteremtője nem azért fogja mindezt jóváhagyni, hogy a világ hasznot húzzon belőle. Függetlenül attól, hogy maga a sátán, milyen messzire jutott el gonosz tetteiben és hogy hívei üres ígéreteinek mennyire tettek eleget, egyetlen követője sem lesz megkímélve, ha az emberek meg nem bánják gonosz tetteiket.

Kedves gyermekeim, legyetek az Én követőim és az Örök Atya követői, és nyissátok meg szíveteket. A sátán ugyanis már kinyilatkoztatta magát, hatalma oly sok gyermekemet fertőzte meg, hogy már nem hisznek az erényekben sem, az olyanokban, mint a becsületesség, a jó tett, és a családokért, vagy az egymásért való élet. Testvér a testvér ellen fordul, szomszéd szomszéd ellen, a papok a feletteseik ellen, sok püspök pedig a Szentírás tanításai ellen.

Miért büntettek engem a szeretetlenséggel?

Az én gyermekeim még ennek a szép bolygónak is hátat fordítottak, amelyet az isteni Atya, a világmindenség Megteremtője oly nagy szeretettel ajánlott fel nektek. Mit tettetek? Miért büntettek engem szeretetetek hiányával? Mindezt Megváltótokkal teszitek? Miért mondotok le a legfontosabb szükségletekről – vagyis arról, hogy a lelketeket tápláljátok, hogy szomjatokat oltsátok, arról, hogy megismerjétek Atyám birodalmát, a Mennyországot, melyet örökségül ígért nektek? Gyermekeim, ti a saját üdvösségeteknek fordítotok hátat! Észre sem veszitek? Higgyétek el, hogy nem menthetlek meg benneteket, ha lelkiismereteteket most meg nem vizsgáljátok, és ha nem imádkoztok vezetésetekért.

A papok ignorálják tanításomat

Az Egyház pásztorai, az Én szent szolgáim, akik azért lettek kiválasztva, hogy vezessék nyájamat, a sátán létezésére nem hívták fel nyomatékosan a hívek figyelmét. Arra törekedtek, hogy a „modern", „nyitott" és praktikus tanítás érvényesüljön, de az nem tudatosodott a számukra, hogy milyen veszélyes ignorálni Atyám könyvének (a Szentírásnak) a tanításait. Annak a könyvnek, amely tisztán és érthetően megmutatja az ördög létezését. Azt, hogy az ördög hogyan működik minden egyes ember által, hogy hogyan csalogat el benneteket végérvényesen a nektek szánt örök Hazától, az új Paradicsomtól, amelyet már akkor megígértem, amikor a kereszten meghaltam értetek. Nem egy ismeretlen csoportért adtam oda az életemet, hanem minden egyes emberért, értetek, hogy ezáltal megmentselek benneteket.

Tudjátok meg, hogy szeretetem mérhetetlen irántatok, mégis nagy fájdalommal jár, mert megtagadjátok létezésemet. Abban a naiv hitben és vakságban éltek, hogy azt hiszitek, a Föld minden egyes kívánságotokat teljesíteni tudja. De azt elfelejtitek, hogy az örök élet csak a túlvilágon következik be.

– FOLYTATJUK –

A csendes apokalipszis

– elmélkedés –

Az év aggodalommal kezdődött, ahogy az Írás mondja: **rettenetes jelenségek**, földrengések, zűrzavarok, háborúk, a tenger pedig *„zúgott és háborgott”* (vö. Lk 21,25). Egyszóval, mintha szemünk előtt zajlana *„a vajúdás kínjainak a kezdete”* (Mk 13,8).

Mi pedig aggodalommal figyeljük a híreket, tárgyaljuk az eseményeket, megrettenünk, és észre sem vesszük, hogyan válik mások nyomorúsága és fájdalma egyre inkább részévé egy globális show-műsornak. Az apokalipszis témája már régóta vezető „trend” a szórakoztatóiparban, olyasmivé vált, ami különbözik e fontos szó valódi jelentésétől. Hiszen az „apokalipszis” szó jelentése: „kinyilatkoztatás”, „jelenés” – valami olyasmi, amit Isten tár fel számunkra, hogy értsünk, hogy kijózanodjunk, észhez térjünk, hogy eszünkbe jusson a földi élet igazi célja, hogy megérezzük az Istenhez fordulás és az Istennel való egység szükségességét.

Az **apokalipszis fogalma** azonban a mai tömegkultúránkban makacsul a világméretű katasztrófákhoz és rettenetes eseményekhez kötődik. Mindannyian hallottunk az általános világvége közeledtének külső jeleiről. Sokat beszélünk ezekről. De vannak másfajta, sokkal fontosabb, rejtettebb jelek is. Az Úr azt mondja, hogy az utolsó időkben *„a gonoszság megsokasodása miatt sokakban kihűl a szeretet”* (Mt 24,12). Pál apostol hozzáteszi – mintha rólunk beszélne –, hogy az emberek tele lesznek mindenféle *„gonoszsággal, hitványsággal, kapzsisággal, ravaszsággal, tele irigységgel, gyilkossággal, vetélkedéssel, ármánykodással, rosszindulattal. Megszólók, rágalmazók, istengyűlölők, gyalázkodók, fennhéjázók, kérkedők, agyafúrtak, szüleik iránt engedetlenek, értetlenek, hitszegők, lelketlenek és könyörtelenek lesznek...”* (Róm 1,29-30). Ez az igazi csapás, erre kell odafigyelni, ettől kell jobban megijedni, nem a földrengéstől, a szökőártól és a sugárzástól.

A **globális klímaváltozás** idejében élünk. Nem az időjárásra gondolok, az a meteorológusok dolga, hanem az emberi természet katasztrofális megváltozása. Valaki ellenvethetné, hogy a bűnbeesés óta semmi nem változott sem az emberben, sem összességében az emberiségben. De ez egyáltalán nem így van. Különben nem lett volna vízözön, sem Szodoma és Gomora – a tömeges és katasztrofális degradáció e keserű példái és ezek következményei. Az emberi természet és a társadalom összességében, a szent atyák kifejezésével élve, „hajlik a bűnre”, és ez korunkban különösen nyilvánvaló. **A valódi apokalipszis tehát csendben és észrevétlenül a szívünkben zajlik**, csak mértéke még nem érte el azt a kritikus pontot, amikor az elemek lángra lobbannak, elégetvén földünket és tetteinket. Krisztus Lelke egyre inkább tűnik el az életünkből, hogy helyét átvegye a haszonlesés, a pragmatizmus, a romlottság, a közömbösség és a határtalan önimádat egy másféle, rettenetes, sátáni szelleme.

Szeretném most elétek idézni néhány közelmúltbeli találkozásom példáját.

Egy férfi nem tud normálisan járni, vonszolja magát, nagyon lassan halad, néha meg-megáll és utána csak nehezen tud elindulni. Ilyenkor egyik lábáról a másikra áll, mintha erőt gyűjtene. Hallgatag, összeszedett ember. Néhányszor felajánlottam neki a segítségemet, de udvariasan visszautasított. Úgy tűnik, fontos számára ez a személyes küzdelem. Bármilyen

is legyen az időjárás, mindig eljön a templomba: nyáron is a forróságban, amikor az olvadt aszfalton nehéz a járás, ősszel a latyakban, télen a jégen (ez különösen veszélyes az ő helyzetében), tavasszal az olvadáskor is. Úgy jár a templomba, mintha láthatatlan Golgotájára menne. Csak a napokban ismertem meg a történetét.

Gondos, munkás ember volt, gondoskodó apa és hű férj, nemrég még aktív, teljes életet élt, de megbetegedett. Valami történt az ízületeivel, és most alig tud mozogni. Ezután olyasmi történt, ami még mai lélektelen korunkban is nehezen hihető. **Felesége és anyósa kidobták** otthonából... egyszerűen kidobták, csak úgy... mert beteg lett és terhessé vált. Kijelentették a lakásból... nem tett feljelentést. **Inkább tűr Krisztusért**, hordozza a keresztjét. Felesége és anyósa neveli most 11 éves fiukat, aki szégyelli az apját. Ő azonban mindent alázattal és egyszerűen elvisel. Senkit nem ítél el, azt mondja, hogy a fia, ha felnő, majd másképp fogja látni a dolgokat...

Nincstelen szomszédja fogadta be egy düledező fakunyhóba. Nem messze tőle, a kőkerítés mögött egy szép házban él a felesége, aki kidobta, és azok, akiket ő valamilyen lenyűgöző szelídséggel továbbra is rokonainak tekint.

Néha nincs mit ennie. Ilyenkor a templomban figyelmes és együttérző öregasszonyok adnak neki vajat, kását, konzervet, kenyeret – ami épp kéznél van. Ő pedig őszintén örül, teljes szívéből hálát ad Istennek és az asszonyoknak.

Egy másik, közelmúltbeli történet. Könnyek között keresett fel egy asszony. Amikor hallgattam, azt hittem, hogy valamilyen rémálom részesévé válok. Az asszony egy **gazdag férfi felesége**. Hosszú éveket éltek törvényes házasságban, de kiderült, hogy az asszony **rákbeteg lett** és gyógyításához nagyon sok pénzre lenne szükség. A férj elment az orvoshoz és kikérdezte, hogy milyen esélyei vannak a gyógyulásra. Az orvos becsületesen elmondta, hogy minimális, mivel a betegség nagyon előrehaladott. Ekkor a férj így szólt a feleséghez: „Kedvesem, bocsáss meg, de **nem tudok rád költeni... nem éri meg**. Értsd meg: nagyon kicsi az esélye, hogy meggyógyulj, én pedig mindent elveszítenék." Az asszony, miközben elmesélte, zokogott, én pedig nem találtam szavakat, amelyekkel megvigasztalhattam volna. De megértettem: **az apokalipszis itt kezdődik.** Itt és most.

Újra közbevethetné valaki: ilyen mindig is volt! Igen, a világban mindig jelen volt az aljasság, a közömbösség, a haszonlesés. De, hogy mai kifejezéssel éljek, **más volt a „sugárzás szintje"**. Nem volt ilyen kritikus. Ma pedig nem csak hogy „átlépi az elviselhető határértéket", de „halálosan veszélyes" szintre emelkedett. Olyannyira rettegünk a sugárzástól, annyit beszélünk róla, különösen most, miközben észre sem vesszük, hogy a „bűn részecskéi" életünk levegőjében már rég átlépték a kritikus határt! Mi azonban nem érezzük a veszélyt, mivel nem halljuk a lelkiismeretünk hangját, ezt az Isten által minden emberi lélekbe elhelyezett „Geiger-számlálót". Mindez azért van így, mert a folyamatosan és tudatosan elnyomott lelkiismeret hangja elhalkul, elnyomja a bűn és a törvénytelen élet megszokása.

Megrettenünk a különféle katasztrófáktól, de az Úr azt mondja: *„Ne féljetek azoktól, akik a testet megölik."* A szenvedések és a halál megtisztító lehet a jó lélek számára, a tiszta aranyhoz hasonlóvá válik általuk és eljut a Mennyek Országába. De amikor elveszítjük Krisztus Lelkét, amikor lelkünk elveszíti a kegyelmet – akkor már itt a földön az örök halál előérzetében élünk, és mivel ezt nem érezzük, szívünknek már nagyon el kellett durvulnia. A szenvedélyek önfeledt kielégítése, az élvezetek, a komfort, a jólét, a bármi áron, a szellemi és erkölcsi normák ellenében hajhászott siker, a bűnnek való totális alárendelődés, a szenvedélyektől való teljes függőség közepette elveszítettük a jó, a jótétemény ismeretét.

A **függőség korunkban** már nem szűk körben használt pszichiátriai szakszó, hanem társadalmi diagnózis: nem annyira a hitét elveszítő, mint a hitből fakadó erőről – életmódja, a hagyományok és az erkölcsi normák elveszítése miatt – lemondó társadalom diagnózisa. Ma majdnem mindenki hisz, de ez a hit ködös és semmire sem kötelez, amolyan „minden eshetőségre" szól.

A legszomorúbb, hogy ez a hit nemcsak hogy nem áll ellent a függőségek sokaságának, de olyannyira alkalmazkodik hozzájuk, hogy az embernek ne kelljen semmit sem megváltoztatnia az életében. Számtalan „szenvedélyes" hit jön így létre: az üzletet segítő, a vágyakat, hatalomvágyat, élvezetvágyat, gőgöt kielégítő hit... Az olyan, nyilvánvalóan pusztító és társadalmilag veszélyes függőségek mellett, mint az alkoholizmus, a kábítószer-függőség, vannak, ha szabad így kifejeznem, kevésbé marginális függőségek is, amelyek nem kevésbé veszélyesek mind az ember, mind a társadalom számára. A paráznaság szenvedélye a szélvihar pusztító erejével terjed. A „pusztító" szót egyáltalán nem átvitt értelemben használom! Hány család omlik össze, hány gyerek marad szülő nélkül, megrokkant lélekkel, a családról, a férfi és a nő közötti viszonyról alkotott torz képzetekkel. A gátlásokat nem ismerő ifjúság megromlik, valamiféle sajátos megszállottságban pusztítja saját lelkét, nem is fogja fel, hogy idővel kénytelen lesz begyűjteni saját őrületének keserű gyümölcseit. Hiszen a *„bűn zsoldja a halál"*, a lélek megbomlása, és e szellemi törvény hatályát csak a legmélyebb és legőszintébb bűnbánat képes megváltoztatni. E bűnbánathoz pedig el is kell jutni.

Vannak függőségek, amelyekre a mai világ határozottan erényként tekint, pedig azok a hit szempontjából nem kevésbé pusztítóak és veszélyesek a lélek számára, mint a „durva" szenvedélyek. Éppen a látszólagos jóságuk miatt veszélyesek e szenvedélyek és függőségek. Veszélyességük abban áll, hogy megölik a lelket, ám nehezebben észlelhetően vonják el azt a szellemi-lelki élettől, szakítják el Istentől.

Ezen „láthatatlan" szenvedélyek közé tartozik **a siker, a jólét utáni vágy szenvedélye**, amikor az ember életének legfőbb céljává azt tűzi ki, hogy társadalmi státuszt szerezzen, karriert építsen, anyagi sikereket és jólétet érjen el. Mindezek megszállottságok, amelyeket a mai társadalom „egészséges ambícióknak" nevez, de a valóságban elvonják az embert az emberi élet valódi célja és értéke megértésétől és az egyik legveszélyesebb szenvedély – a gőg, és annak következményei, az **önimádat** és a **becsvágy** – rabjává teszik a lelket. A „legsikeresebb" ember lehet egyúttal lelki halott is, méghozzá éppen saját sikeressége és önelégültsége következtében; meghalhat a Mennyek Országa számára, és egész életét saját egója szolgálatában töltheti. Az ilyen ember gyakran képtelenné válik arra, hogy meglássa a bűnét és megbánja azt – ez pedig a szellemi-lelki halál egyik legfőbb mutatója. Példákat hoztam a közeli hozzátartozók iránti meg-döbbentő lelketlenségre. De van egy ezzel ellentétes „lelki szenvedély", amely észrevétlenül pusztítja emberek millióit. A „megélhetés gondjairól" beszélek, amelyekkel a megkeresztelt emberek abszolút többsége igazolja a tudatos keresztény életének hiányát.

Az Úr így beszél: *„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól"* (Lk 21,34). Milyen furcsa: Krisztus egy ilyen természetesnek és pozitívnak tűnő dolgot, mint a megélhetésről való gondoskodás, a falánkság és a részegeskedés halálos bűneivel együtt említi. Miért? Azért, mert a megélhetés végtelen gondjai közepette az ember a leginkább képes elfelejtkezni Istenről, a lelkéről, sőt még a lelkiismeretéről is, és a családról és szeretteiről való gondoskodás leplével képes akár a legszégyenteljesebb bűnöket, a haszonlesést, a csalást, a lopást, az istentelenséget stb. takargatni. Ez tehát e „csendes szenvedély" legfőbb veszélye. Az kétségtelen, hogy a lelket észrevétlenül pusztítja. Egy megkeseredett alkoholista vagy elhízott falánk könnyebben képes tudatosítani bűnösségét és megbánni azt, mint egy „gondoskodó családszerető", aki a legrondább bűnöket is képes „magasabbrendű célokkal" igazolni. Emlékszünk a „Keresztapa" című filmre? – abban is minden a családiasság „jó" eszméjére épül. Szörnyű kimondani, de a család, az élet gondjaival való törődés szintén bálvánnyá válhatnak, és a pusztulásba vezethetik az embert. Ezért mondja az Úr: *„Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám"* (Mt 10,37).

A család iránti szeretet, a munka és a szakmai előrehaladás, a pénzkereset – mindezek jó és helyes dolgok, de csak akkor, ha az ember közben nem felejtkezik el legfontosabb hivatásáról: hogy Istennel összhangban éljen. Az igazi családszerető ember gondolatait, szavait és cselekedeteit nem e beteg világ elképzeléseihez és vélekedéseihez méri, hanem Isten törvényéhez. Ez az egyetlen alapja a teljes értékű, örömteli, egészséges és szabad életnek.

Az Írás azt mondja: *„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság"* (2Kor 3,17). Ez tehát a valódi szabadság formulája, amelyet szívünkbe kell vésnünk, hogy az élet összetettségében és bonyolultságában mindenekelőtt azon igyekezzünk, hogy Krisztus Lelkének részesei maradjunk, hogy életünket a keresztény hitünk vezérelje. Bár ez a viselkedés, ez az életmód ellentétes lehet a mai társadalomban elfogadott normákkal, sőt újabb problémákat gerjeszthet az ember életében, végső soron mégis az em-

ber nyer – a valódi szabadság, az isteni igazsághoz, szépséghez, szeretethez való tartozás szabadsága elnyerésével. Ezek egyáltalán nem elvont, absztrakt fogalmak, hanem a legvalódibb realitás, és egész életünk e realitáshoz való viszony alakulásában zajlik.

Amikor valamilyen katasztrófa történik, a társadalomban mindenféle ellenőrzések, monitorizálások, tesztelések kezdődnek... Az emberek igyekeznek biztosítani, hogy elkerüljék a csapásokat. Ez teljesen természetes. De miért hagyjuk figyelmen kívül Annak a tanácsát, aki valóságosan tudja, hogy hogyan kerülhetjük el e csapásokat?!

„Virrasszatok és imádkozzatok" – mondja az Úr (Mk 14,38). Virrasztani annyit jelent, hogy nem engedünk a korszellem csábításának, hanem igyekszünk Isten törvényei szerint élni, beszélni és cselekedni, az Ő szüntelen jelenlétének alázatos tudatában.

Imádkozni pedig nem azt jelenti, hogy bizonyos mennyiségű szót, mondatot elolvasunk, hanem hogy **élő szívvel, lelkünk fájdalmával, reménységgel és hittel fordulunk az élő és mindenható Istenhez.**

Aggasztó hírek érkeznek a Felkelő Nap Országából. Eszembe jut, hogy Fukusima jelentése: „a boldogság szigete". Lehet, hogy az elmúlt hetek rettenetes tragédiája – még egy figyelmeztetés a számunkra, hogy a hit nélküli boldogság olyan, mint a homokra épített ház. A technológiai paradicsom pillanatok alatt pokollá változhat. Egyszerűen azért, mert a valódi boldogság: az Istennel való összhang, az Ő Országa pedig bennünk van. Csak meg kell találnunk magunkban.

szimandron – *D. Siskin atya*

Önkéntesek kerestetnek!

Túl fiatal vagyok! Túl öreg vagyok! Túl elfoglalt vagyok! Nem értek hozzá! Sokféle indokkal mentegetjük magunkat, miért nem osztjuk meg másokkal Jézus örömhírét. A kifogások nem segítenek abban, hogy megtegyük, amit Jézus tőlünk vár. Ő azt mondta a tanítványoknak: *„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés."* (Mt 9,37)

Igen, a munkások keményen teszik is a dolgukat. Túl kevés viszont az önkéntes segítség. A sátán minduntalan olyan gondolatokat táplál belénk, amelyek megindokolják, hogy miért nem tudunk a tőlünk telhető legtöbbet tenni Jézus művének bevégzéséért. A feladatunk az, hogy mindenkivel megosszuk az örömhírt. Jézus ígérete így szól: *„Jöjjetek hozzám mindannyian, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, és én megkönnyítlek titeket."* (Mt11,28)

Körül vagyunk véve olyan emberekkel, akik súlyos terheket cipelnek, és igyekeznek meggyőzni magukat, hogy meg fogják találni problémáik megoldását. De sosem fogják megtalálni a Jézus által megígért megoldást, hacsak valaki nem segít nekik abban, hogy megtudják, kik is ők. Gondold csak el, mekkora lesz az örömöd a mennyben, ha majd találkozol ott valakivel, aki a te szavadra hallgatva szerzett tudomást Istennek a megváltásról szóló örömhíréről, és később az Úrnak adta a szívét és az életét!

Jézus tanítványai hallották az Ő magával ragadó hangját, ahogy imádkozott és a tömeget tanította. Együtt járták Vele a kilométereket, ahogy egyik helyről a másikra ment, keresve, hogyan tudná minél többeknek elmondani, hogy mit tesz majd értük Isten. Látták, ahogy a keresztet cipeli, és tudták, hogy meg tudná akadályozni még azt is, hogy kínzói hozzáérhessenek! És végül látták a feltámadt Jézust!

A Szentlélek eljövetelével segítséget kaptak a Jézus által rájuk rótt feladat elvégzéséhez. Arra szánták az életüket, hogy elhírreszteljék mindenkinek, amit Isten tett. Erőfeszítéseik eredményeképpen nagyon sokan megismerték Jézust.

Ebben az évben mit tudunk tenni mi azért, hogy mások is megismerjék Jézust? Végtelen sok lehetőség kínálkozik! Ma azzal kell kezdenünk, amit ma meg tudunk tenni. Nem figyelünk azokra a kifogásokra, amiket a sátán sugdos, hanem egyszerűen csak teszszük, amit Jézus kér tőlünk. Jézus nem kényszerít. Csak kéri, hogy osszuk meg az örömhírt másokkal.

Adjunk az embereknek alkalmakra invitáló szórólapokat, könyveket, keresztény újságot, Dicsőítő Hírlevelet, bármit, ami segíthet nekik! Kérjük az Úr vezetését, és kérjünk bátorságot ahhoz, hogy elmondjuk nekik, mit tett értünk Jézus. A Szentlélek hatalmas ereje bátorítson mindannyiunkat!

Merlin Carothers

HIT ÉS TUDOMÁNY

AZ ÉLET ZSENIALITÁSA

V/4. rész

(Teremtő Atyánk oly bölcsen és végtelen szeretettel építette fel testünket, hogy már ez is éppen elég lenne, hogy hittel boruljunk le előtte és hálát adjunk neki. Az alábbi tanulmány a sejten keresztül mutatja be, hogy teljesen érthetetlen lenne az egész világ Isten nélkül. A keresztény természettudósok nem beszélnek vallási fogalmakról, de a tudomány eszközeivel bebizonyították, hogy az élő és élettelen világ annyira bonyolult rendszereket tár a kutatók elé, hogy ez csak egy végtelen intelligens létező által érthető meg. Mi, hívő emberek boldogan valljuk a zsoltárossal, „Uram oly csodálatos a Te neved, az egész világ hirdeti dicsőségedet.")

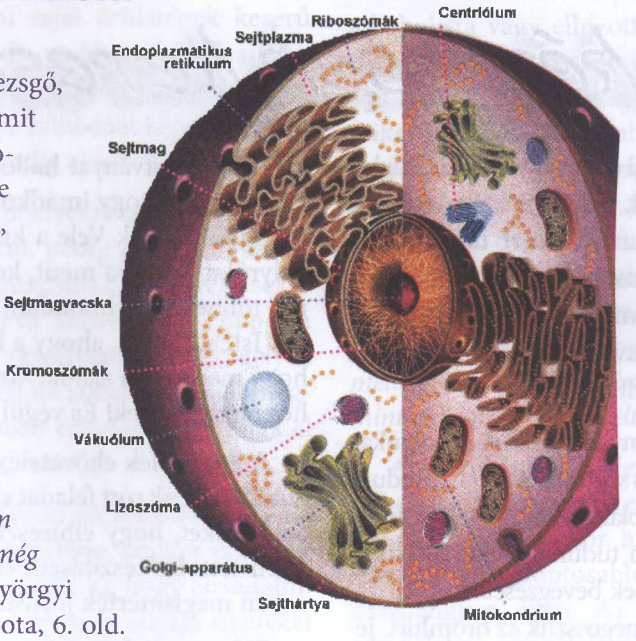
A fent idézett Szentgyörgyi professzor a következőképpen nyilatkozik erről: *„Az élet tanulmányozása közben a magasabb régiókból egyre alacsonyabbakba szállunk, míg végül útközben az élet eltűnik, és ott állunk üres kézzel. A molekulák és elektronok élettelenek."* (Selye: „In vivó" – bevezetésében idézi Szentgyörgyi professzort. Akadémia Kiadó, 1973.; Bp.)

Valóban így van ez. Az élet egyre alsóbb rétegeibe szállva azt látjuk, hogy a molekulák, és az atomok már nem élnek. De mi az a legkisebb egység, ami még él? Hol csúszik ki az élet a kezünkből? Ez a legkisebb egység a sejt. Ha „befelé" vizsgáljuk egy élőlény alkotóelemeit, akkor azt látjuk, hogy:

- maga a szervezet él (ez a legbonyolultabb, a szervek összességéből tevődik össze);
- az önálló szervek is élnek (ez már egyszerűbb, a sejtek összességéből tevődik össze);
- a szerveket alkotó sejtek is élnek (ez még egyszerűbb, a sejt alkotórészeiből áll);
- a sejteket alkotó molekulák már nem élnek (ez még egyszerűbb, de ez már nem él);
- a molekulákat alkotó atomok sem élnek (ez még egyszerűbb, de már ez sem él).

Az egyik legmélyebb kérdés: mi az élet?

Mi az az „izgő-mozgó, pezsgő, változó, túlélő valami", amit életnek hívunk? Sokan próbálták meghatározni, de rendre kudarcot vallottak, egytől-egyig.

A Nobel-díjas Szentgyörgyi Albert professzor így ír erről: *„Valószínűleg minden biológus eljut ahhoz a kérdésfeltevéshez, hogy 'Mi is az élet'? Az bizonyos, hogy senki nem adott kielégítő választ még erre a kérdésre."* (Szent-Györgyi Albert: Az anyag élő állapota, 6. old. Magvető., Bp., 1983.)

Ha így áll a dolog, s még egyetlen tudós sem tudta megadni a pontos meghatározást, akkor valószínű, hogy nagyon nehéz kérdés az: mi is az élet? Én sem kísérletezem a definíciójával, csupán néhány fontos észrevételt szeretnék tenni.

Amit már „első ránézésre" nyilvánvalóan láthatunk, az az, hogy az élet, egy zseniális, fantasztikus dolog, egy máig felfoghatatlan **csoda**. (Ezért sem tudjuk meghatározni.)

Talán, az ahhoz vezető úton, mely minél jobban közelít megérteni, mi is az élet, az első lépés az lehet, ha pontosan elválasztjuk az élőt az élettelentől!

A sejt

Mivel a sejt, az általunk ismert legparányibb – de még élő – egység, ezért most vizsgáljuk meg ezt a **legparányibb** és **legegyszerűbb** életegységet.

A sejt egy hihetetlenül bonyolult vegyi gyár. Olyan bonyolult remekmű, hogy a Nobel-díjas biológus Francis Crick (a genetikai program felfedezője), azon fáradozott, hogy egyszerű szavakkal leírja működését, végül belátta, hogy ez csak bizonyos

fokig lehetséges. Azt mondta: *„Mivel ez annyira bonyolult, így nem szükséges az olvasónak bonyolult részletekkel vesződnie."* (Life Iself 71. old.)

Így most én is csak a szükséges minimumot említem meg.

Nézzük a sejt alkotórészeit az egyszerűsített ábrán:

Sejthártya: Sokkal több, mint fal. Ez egy ellenőrző rendszerrel „felszerelt" védőburok, mely figyeli, hogy mi megy be a sejtbe és mi hagyja el azt.

Riboszómák: Szerkezeti elemek, amelyek segítségével aminosavakból proteinek keletkeznek. A riboszómák más molekuláktól vesznek át utasításokat és a test szükséges proteinjeit építik fel, mégpedig precíz előírás szerint. A riboszómák igen összetettek, mivel nem kevesebb, mint 55 különálló proteinmolekulából állnak.

Sejtmag: A sejttevékenység irányító központja, kettős hártyával körülvéve. A sejt-DNS megvédelmezésére kettősfalú membrán veszi körül a sejtmagot. Az átjárhatóságot pórusok biztosítják, amelyek bonyolult kapuk, melyek hol nyitva, hol zárva vannak.

Sejtmagvacska: A riboszóma képzésének helye.

Kromoszómák: Ezek tartalmazzák a sejt DNS készletét, a sejt genetikai tervrajzát. A sejtmagban helyezkednek el, a sejt DNS-ét, genetikai felépítések kulcsát tartalmazzák.

Endoplazmatikus retikulum: Membráncsatornácskák, amelyek a riboszómákban előállított proteineket elraktározzák, vagy szállítják.

Vákuólum: Vizet, sókat, fehérjéket és szénhidrátokat raktároz.

Mitokondriumok: Ezek a kis, kolbászalakú képződmények az ATP molekulák termelésének központjai. A sejt számára az ATP molekulák az energiahordozók. A mitokondriumok bonyolultan rétegződött belső membránjain belül igen nagy gyorsasággal folyik az ATP termelés. Több mint egy tucat különböző kémiai reakció során jön létre egyetlen ATP molekula és sejtjeink összessége sok billió molekulát termel másodpercenként.

A Golgi-aparátus: Lapos membránzsákok, amelyek a sejt által termelt proteineket csomagolják, elosztják és felhasználását segítik elő.

Centriólumok: A sejtmag közelében vannak és a sejt osztódásában játszanak szerepet.

Mikrotubulusok: A sejtek megváltoztathatják alakjukat azáltal, hogy a sejtek rugalmas vázát alkotó szerkezeti elemeket felépítik, vagy lebontják. Az igen hosszú idegsejtekben a mikrotubulusok belső „gyorsforgalmi" rendszert alkotnak. (A képen nem ábrázolt.)

Lizoszómák: Ezek kis, enzimeket tartalmazó hólyagok, melyek képesek megsemmisíteni a sejtet. A sejt gyomraként szolgálnak és lebontják az anyagokat, hogy a sejt felhasználhassa.

Dentriolumok: Ezek a henger alakú testecskék kilenc darab, egyenként három mikrotubulusból kialakult egységből állnak és a sejtosztódásban segédkeznek. Amikor a sejtek osztódnak, a Centriólumok ellenőrzik a parányi szálakat, amelyek elválasztják az egyes kromoszómákat úgy, hogy minden egyes új sejt megkapja a genetikai tervrajzkészletet.

A Newsweek hetilap a következő szemléltetést adja a sejt rendezettségéről és rendszeréről: *„A háromszázbillió sejt mindegyike úgy működik, mint egy-egy fallal körülvett város. Erőművek termelik az energiát a sejt számára. Gyakran állítják elő a proteineket – a kémiai kereskedelem számára elengedhetetlen termékeket. Bonyolult szállítórendszerek viszik pontról pontra a speciális kémiai anyagokat a sejten belül, valamint kívülre. A határátlépő helyen őrszem ellenőrzi az exportot és az importot, és figyeli, nem fenyeget-e a külvilág részéről veszély. Fegyelmezett biológiai hadsereg áll készenlétben a betolakodók ellen. Központosított genetikai kormányzat gondoskodik a rendről."* (Gwynne, Peter-Begley, Sharon-Hager, Mary: „The Secrest of the Human Cell". Newsweek, 1979. aug. 20.; 48. old.)

Dr. Vida Gábor genetikus így ír a zseniális sejtműködésről: „Minden sejtben több ezerféle fehérje van, s e fehérjék legtöbbje még a rokon fajok között sem teljesen azonos. Az óriási változatosság könnyen megérthető, ha a kombinációs lehetőségeket számba vesszük. Ha 20-féle aminosavból indulunk ki, s ezekből párokat hozunk létre, 20 a másodikon, azaz 400-féle kombinációt kapunk. Ha három aminosavat kötünk egy láncba, már 20 a harmadikon, azaz 8000-féle molekula lehet. Egy tíztagú láncot már 20 a tizediken (= 10 240 000 000 000), azaz több mint tízbilliófféle módon alakíthatunk ki. A láncot 30-asra növelve, a húszféle építőkőből már 20 a harmincadikon (= 1 073 741 824 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000) lesz a variációs lehetőségek száma. Egy átlagos fehérje azonban nem 30, hanem 300 tagú aminósavláncból áll, s ebből 20 a háromszázadikon – féle kombinációt hozhatunk létre! Ez egy akkora szám, amit még elképzelni sem tudunk, hiszen ez sokszorosa az egész általunk ismert világegyetemet felépítő atomok számának!

A fehérjék mellett a másik óriásmolekula-féleség, a nukleinsavak még érdekesebbek... Kétféle formájuk ismert, a dezoxiribonukleinsav, vagy röviden DNS, és a ribonukleinsav, az RNS. Mindkettő állandó komponense az összes élő sejtnek. A nukleinsavaknak már az építőkövei is összetettebbek.

A sejtek osztódnak, szaporodnak. Ha egy sejttől kettő lesz, minden anyagát, így a fehérjéit is meg kell kettőznie. Több ezer féle enzimet kell újra elkészíteni. De hogyan? Találomra nem lehet a 20-féle aminosavból ezeket összerakni, hiszen ez a feladat olyasvalami lenne, mintha az abc betűit bekötött szemmel egy dobozból kihúzva, s egymásután sorba rakva azt várnánk, hogy majd csak kijön belőle pl. Petőfi valamelyik verse. Az új fehérjéket tehát mindenképpen a régiek mintájára kellene elkészíteni. Erre azonban közvetlenül nincs mód. Csak a nukleinsavak képesek ilyen feladat ellátására. A DNS a sejtben egy páros óriásmolekula-láncot alkot, mely így hosszában megfeleződhet, s az egyfonalas szálak ismét kettőssé egészülhetnek ki. Ezt a nukleotidok bázisainak speciális kapcsolódó képessége teszi lehetővé. A nukleinsavak tehát megfelezhetők változatlan minőségben, ugyanazzal az információtartalommal a két új sejt között. A sejt anyagcsere-folyamataihoz azonban az enzimfehérjék a lényegesek. Ezeket hogyan felezi, illetve kettőzi a sejt? Ezt is a nukleinsavak végzik!

A fehérjék és a nukleinsavak kapcsolata a molekuláris biológiai kutatások egyik legszenzációsabb felfedezése volt. A fehérjék pontos aminosav-sorrendjét a nukleinsavak bázisainak sorrendje biztosítja. Ez egyben lehetővé teszi azt is, hogy egy adott sejtben csak az éppen szükséges fehérjék legyenek jelen. A többit csak mint „tervrajzot" őrzi a sejt, genetikai anyagában, a DNS-ben. Ez minden sejtosztódás alkalmával pontosan átkerül az utódsejtbe is. Ha a sejtnek szüksége van erre a fehérjére, a DNS-tervrajzról munkapéldányokat másol át a sejt. Ezek az ún. hírvivő RNS-ek (mRNS). A sejt ezek alapján elkészíti a fehérjéket két másik RNS-féleség közrejátszásával. (Vida Gábor: Az élet keletkezése, 29-35. old.)

A sejt a legparányibb „életegység" s mégis rendkívül bonyolult, összetett és zseniális. Működése lenyűgöző!

A Look című folyóirat ezért fogalmaz így: *„A sejt olyan bonyolult, mint New York városa."* (Look, 1962. január 16.; 46. old.)

Von Bertalanffy német biológus így nyilatkozott: *„A legegyszerűbb sejt fiziko-kémiai folyamatai minden részletének megértése meghaladja felfogóképességünket."* (The Immene Journey, Loren Eiseley, 1951., 206. old.)

– FOLYTATJUK –

Veronika kék szeme

Margate, Dél-Afrikai Köztársaság, 1998. augusztus 9.

Veronika nem aludt. Ki tudja, talán hajnalig is ébren tartja ez a különös, belső láng, ami a szívében ég. Még szerencse, hogy férje, Alex, mélyen aludt. Veronika imádkozni kezdett, vagyis inkább „beszélgetni Jézussal", egyszerűségében ugyanis nem ismert más imát, mint a szívéből feltörő szavakat. Még ha a *Miatyánkot* imádkozta, az is úgy hatott, mintha ő maga találta volna ki, olyan erővel mondta.

Még sötét volt, amikor Veronika úgy döntött, felkel, és inkább kiül a nappaliba, a feszület előtti fotelbe. Itt aztán kiöntheti szívét. Minden örömét és minden könnyét Jézusnak ajánlotta, hiszen egyedül Ő ismerte szíve mélyét. Veronika minden képzeletet meghaladóan szerette Jézust. Legnagyobb öröme az volt, hogy Neki ajánlhatta élete minden mozzanatát, hozzátartozóit, azok élethelyzetét, majd megkérdezte tőle: „Jézus, te mit gondolsz erről? Miben tudok segíteni?"

Veronika nem sajnálta az időt. Vajon mióta imádkozott már így? Egyszerre csak valami szokatlan érzés kerítette hatalmába. Arca lángolni kezdett, és egyre erősödő fény borította el... Mi történik?

Teljes vakság

Veronika Dél-Afrikában született, nyolcgyerekes, nagyon mélyen katolikus, de szigorú családban. Minden reggel együtt mentek szentmisére, este vesperásra, együtt imádkozták a rózsafüzért. Vasárnap szívesen mentek afrikai misére, ahol az énekek szépségétől mintha az idő is megállt volna. Senki sem tiltakozott a család jámborsága ellen, ami olyan természetessé vált, akárcsak az evés, az alvás, a munka. Veronikának viszont születésétől kezdve súlyos keresztet kellett hordania: retinaleválás miatt csaknem vak volt. Még gyermekkorában teljesen elvesztette látását a bal szemére, jobb szemével pedig mintegy sötétszürke fátylon keresztül látta a világot. 1977-re vaksága teljes lett,

arca azonban gyönyörű volt. 1956-ban kötött házasságot Alexszel, aki egy nagy ruhakereskedés pénzügyi igazgatója volt. Négy gyermekük született.

Alex pedig valóságos földre szállt angyal volt, akit Isten azért küldött Veronika mellé, hogy drága kincsként őrizze őt. Azon ritka férjek közé tartozott, akik képesek az Isten szívéből merített szeretetet mérték nélkül zúdítani párjukra.

A kiejthetetlen név

Azon az éjjelen ragyogó világosság töltötte el Veronikát. Egy pillanatra megrémült, szíve vadult vert, de hamarosan arra lett figyelmes, hogy egy férfi áll előtte: maga Jézus. Jelenés ez, vagy csak látomás? Nem számít! Jézus jól kivehető alakja volt előtte, és olyan fény övezte, hogy Veronika mást nem is látott. Kezét felé nyújtva Jézus így szólt:

– Kelj fel, és imádkozz velem!

Jézus egy kicsiny, dombokkal övezett falut mutatott neki. Veronika semmit sem értett az egészből. Egy templomot látott, amelynek két tornyán kereszt volt, és három boltíves ablakot. Látta a templom belsejét is, és felfigyelt egy ablakra, amely az angyali üdvözletet ábrázolta. Alexszel sokat utaztak még vaksága előtt, jártak Izraelben, Lourdes-ban, Fatimában, ez a templom és a falu azonban nem volt ismerős neki.

– Jézus, én nem ismerem ezt a helyet!

Jézus mosolyogva nézett rá, és így szólt hozzá:

– Ez Medjugorje! Itt mutatom meg neked a világosságot és az utat.

Jézus ezzel eltűnt.

Veronika zavartan ült fotelében. Ismét teljes sötétség volt körülötte. Próbálta megérteni, mi is történt vele. Amikor Alex odament hozzá, örömkönnyek közt találta. Megkérdezte, mi történt, de válasza nagyon meglepte:

– Ide figyelj, Alex! Jézus eljött hozzám, és azt mondta, hogy el kell mennünk Medjugorjébe, vele járnunk és imádkoznunk, és azt mondta, hogy ott majd megmutatja nekem a világosságot és az utat.

– Hogy hova? Medjugorjébe?

Alex háromszor ismételtette el vele a furcsa nevet. Elszomorodtak. Vajon hol lehet? Veronika részletesen leírta azt, amit látott, Alex pedig ceruzát ragadott, és lerajzolta a falut és a templomot. A következő napokban felkeresték az összes környékbeli utazási irodát, de semmi nyomot sem találtak. A helységnév rejtély maradt, senki sem tudta, hol lehet, még azt sem, hogy melyik országban. A kiejthetetlen név egy térképen sem volt rajta, egy turistaútvonal sem ismerte. Alex egyre csalódottabb lett. Két hét múlva azonban egyik barátjuk felhívta őket, olyan lelkesedéssel, mint még soha:

– Gyönyörű zarándoklaton voltam! Egy kis bosnyák faluban a Szűzanya megjelenik pár srácnak. El kell mennetek oda, egyszerűen mesés az egész! Medjugorjének hívják…

– Medjugorjének?!

Barátjuk felvilágosította őket arról, hogyan lehet vízumhoz jutni, majd egy halom adminisztratív szőrszálhasogatás után végre sikerült repülőre szállniuk. Egyetlen útmutatójuk volt: azt tenni, amit Jézus mondott Veronikának.

Medjugorjébe érkezve barátaink autót béreltek, és nyakukba vették a falut. Alex egy szót sem szólt, csak figyelt… majd egyszerre felkiáltott:

– Veronika, itt vagyunk, ez az! Itt van a templom, a nagy hegy, a kereszttel a tetején! Az az érzésem, mintha már ismerném ezt a falut. Éppen olyan, mint amilyennek leírtad!

Úgy ültek az autóban, mint két izgatott kisgyerek. Alex részletesen leírta a falut Veronikának, aki minden részletet szívébe rejtett. Drága Jézusa nem csapta be! Két nap leforgása alatt Alex karjába kapaszkodva bejárta a falut, és a plébánia minden programján részt vett. Mira Ostojićnál szálltak meg, és hálával a szívükben hallgatták a család tanúságtételét, akik teljes szívükből igyekeztek élni a Gospa üzeneteit.

A harmadik napon Mira elvitte őket Vickához, aki különböző nyelveken szólt a zarándokokhoz.

Alex igyekezett megóvni Veronikát a Vicka lépcsője köré gyűlő lökdösődő tömegtől. Mozdulni sem tudtak, se jobbra, se balra. Ahogy Vicka megérkezett és imádkozni kezdett, minden szem rászegeződött, az alacsonyabb termetűek lábujjhegyre állva ágaskodtak, hogy jobban láthassák.

Alex Veronika fülébe súgva közvetítette a látnivalókat. Egyszerre elhallgatott, majd meglepetten mondta:

– Veronika, Vicka téged néz! Mosolyog rád!

– Mosolyog rám?! Bárcsak láthatnám!

A legmegdöbbentőbb az volt az egészben, hogy a mintegy ötszáz jelenlévő között Vicka megállás nélkül Veronikát nézte és mosolygott.

– Lejön a lépcsőn… téged néz… feléd tart!

– Ó Alex, bárcsak én is láthatnám, milyen jó lenne! – ismételte Veronika.

Egyszer csak azt érezte, hogy valaki a szemére tette a kezét. Meglepetésében mozdulni sem tudott, fülét hegyezte az idegen nyelv, az imádkozó hang hallatára, ami megegyezett az előbb hallott hanggal… Vicka volt az! Vicka imádkozott érte, szép kék, vak szemeiért. A tömeg lélegzetvisszafojtva leste az eseményeket. Hosszú imádságot követően Vicka elhúzta a kezét, Veronika pedig érezte, hogy jobb szeme életre kelt… látott!

– Látok! – kiáltott fel.

Talán álmodik? Nem, ez valóság!

Visszatért szemevilága elsőként Vickát pillantotta meg. Milyen csodálatos mosoly ragyogta be! De nem sokáig nézhette, mert Vicka átölelte, és olyan szeretettel

szorította magához, hogy Veronika úgy érezte, a mennyben van, és Mária szívét érintheti kis szolgálóján keresztül. Alex sírt örömében…

Veronika visszanyerte a látását! A hír futótűzként terjedt. Az esti mise után Slavko atya arra kérte Veronikát, hogy jöjjön az emelvényre, és mondja el a Magnificatot a zsúfolásig telt templom előtt. Milyen igaza volt: Veronika valóban élő Magnificattá vált, nem győzött hálát adni Istennek, aki visszaadta látását. Sohasem remélte volna, hogy meggyógyul!

Jézus azonban nem ad testi gyógyulást anélkül, hogy meg ne érintené egész lényünket valamilyen formában, ugyanis minden ajándéka a lehető legnagyobb gyógyulás felé mutat: az örökké élő lélek gyógyulása felé.

Veronika szívében újra és újra felidézte Jézus szavait: „Ott majd megmutatom neked a világosságot és az utat."

Az utat? A szemhistóriát követően új út nyílt meg Veronika és Alex előtt. Spontán munkálkodásba kezdtek mindazokért a dél-afrikaikért, akik még nem ismerik Isten szeretetét.

Néhány hónappal később megkérdeztem őket, nem lenne-e kedvük a *Children of Medjugorje* szövetség dél-afrikai antennájaként segíteni nekünk. Arra azonban nem számítottam, hogy ilyen mértékben felülmúlják majd a várakozásaimat! Mindenféle apostol-kiképzés nélkül, szedett-vedett eszközökkel és gyakran hosszú éjjeli virrasztások árán testüket-lelküket áldozzák azért, hogy megismertessék másokkal azt, aki olyan mélyen megváltoztatta az életüket. Nekik köszönhetően az üzenetek több ezer otthonba eljutottak, életeket mentve, sokak haldokló vagy teljesen halott hitét élesztve fel, széles körben szórva a remény és az öröm magvait.

Emmanuel Maillard

(Részlet a Marana Tha sorozatban húsvétra megjelent "A rejtőzködő Medjugorjei Gyermek" című könyvből.)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Gyógyító Szentlélek, jöjj! 3

Leo Tanner: A Szentlélek gyümölcsei 4

Csaba testvér: Isten Országába vagy hivatalos! ...6

A megtisztulás éve (II/1. rész) 8

D. Siskin atya: A csendes apokalipszis 10

Merlin Carothers: Önkéntesek kerestetnek! ... 13

Hit és tudomány (V/4. rész) – Az élet zsenialitása (I.) 14

Emmanuel Maillard: Veronika kék szeme 16

Szerkesztői üzenetek

- Akik **adójuk 1%-át Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani** (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- A Marana Tha sorozatban megjelent **Emmanuel Maillard: A rejtőzködő Medjugorjei Gyermek** című könyve, és újra kiadtuk **Paulette Boudet: Ez nem a Te harcod című könyvét.**

Minden kedves Olvasónknak áldott pünkösdi előkészületet, és a Szentlélek erőteljes kiáradását kívánjuk szeretettel!

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Az újságban látható grafikákat (3., 5. és 9. oldal) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

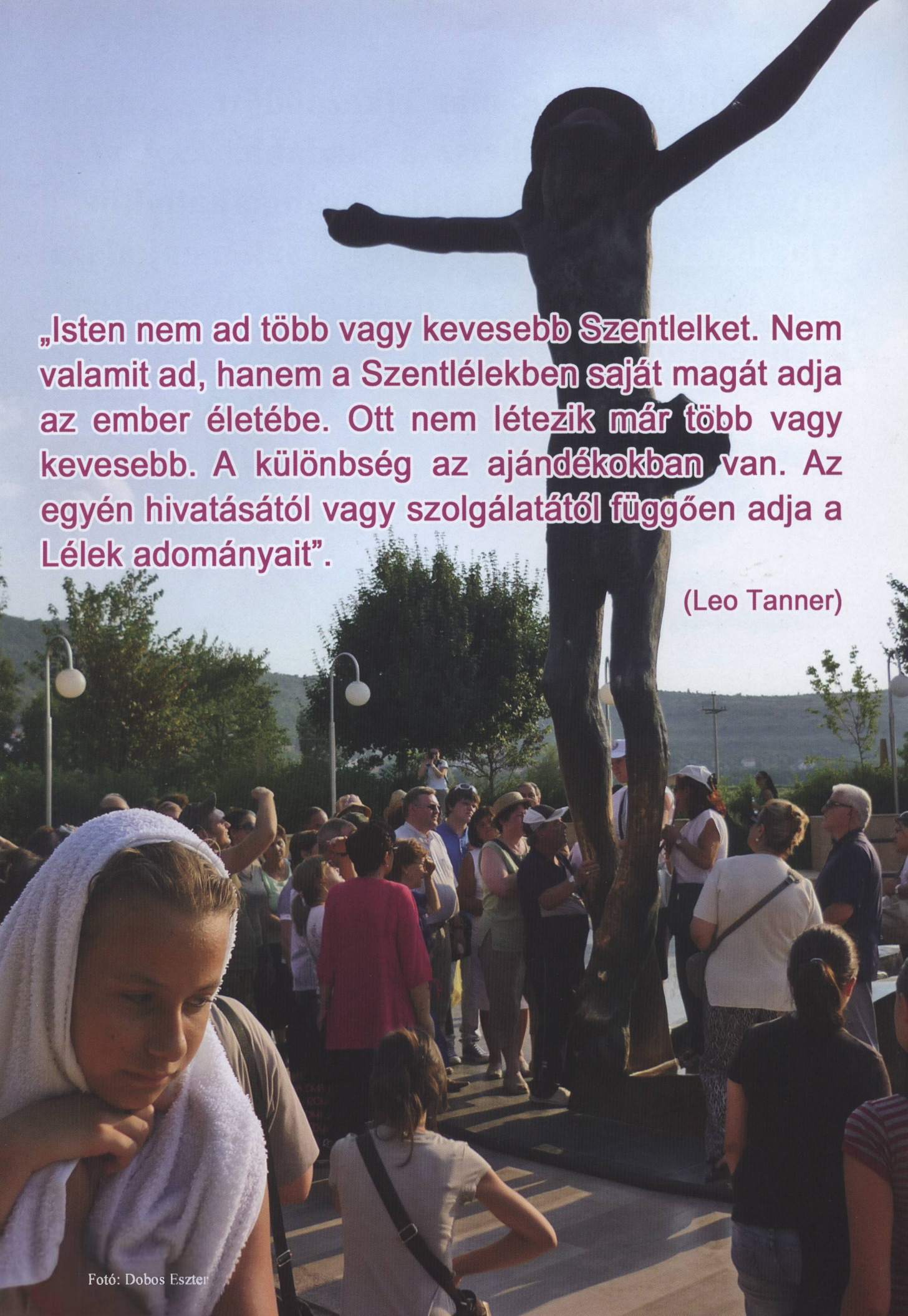
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Isten nem ad több vagy kevesebb Szentlelket. Nem valamit ad, hanem a Szentlélekben saját magát adja az ember életébe. Ott nem létezik már több vagy kevesebb. A különbség az ajándékokban van. Az egyén hivatásától vagy szolgálatától függően adja a Lélek adományait".

(Leo Tanner)

Fotó: Dobos Eszter

„Az örökkévalóság már elkezdődött, …minden nappal beljebb mehetsz a csodába. ….A végtelent csak végtelen idő alatt barangolhatod be, de te halhatatlan vagy. Ne félj! Te csak menj alázattal! A csodák lassan térdre kényszerítenek, Istenhez fordítják arcodat.”

(Csaba testvér)

200.-Ft

Fotó: Dobos Eszter